

FRANCES HODGSON BURNETT

MICUL LORD FAUNTLEROY

Ilustrații de Pierpaolo Scrivano

CLASICI
CORINT JUNIOR

FRANCES HODGSON BURNETT

MICUL LORD FAUNTLEROY

Traducere din limba engleză de Manuela Coravu

Ilustraţii de Pierpaolo Scrivano

CLASICI
CORINT JUNIOR

Capitolul V

LA CASTEL

Era târziu după-amiază când trăsura, aducându-i pe domnul Havisham și pe lordul Fauntleroy, se apropie de castel. Contele dăduse ordin ca nepotul său să ajungă la timp, spre a cina cu el, și, din motive cunoscute doar de el, ordonase ca băiatul să fie trimis singur în camera unde dorea să-l primească. În timp ce trăsura se angajase de-a lungul aleii, lordul Fauntleroy, rezemat de pernele luxoase, privea cu multă atenție în jurul lui. Totul îl interesa: trăsura cu caii superbi și hamurile strălucitoare, vizitiul și feciorul în livrele bogate, însemnele pictate pe portiere. Se împrietenise cu feciorul, pentru ca acesta să-i explice ce reprezentau armele.

Când trăsura sosi la marea poartă din parc, se aplecă pe fereastră să examineze leii imenși de piatră care păzeau intrarea. Poarta fu deschisă de o femeie cu obraji roșii și plini de bunătate, care ieșise dintr-o căsuță acoperită cu iederă. Doi copii cu ochii mari veniseră după ea să-l privească pe băiețelul din trăsură, care-i privi la rândul său. Mama salută și surâse, atenționându-i pe cei doi copii, care făcură o reverență.

— Mă cunosc? Așa s-ar spune! zise lordul Fauntleroy, scoțându-și surâzător bereta neagră. Bună ziua! adăugă el, amabil.

I se păru că femeia era încântată, căci un zâmbet îi cuprinse toată fața, și ochii îi surâdeau și ei.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnișorule, Dumnezeu să binecuvânteze sosirea dumneavoastră! Fericire și noroc! Fiți binevenit!

Lord Fauntleroy își flutura bereta, salutând-o din nou când trăsura trecu prin fața ei.

— Această femeie îmi place, spuse el, sunt sigur că iubește copiii; aș vrea să vin aici să mă joc cu băieții ei. Mă întreb dacă are destui pentru a forma o companie.

Domnul Havisham nu-i spuse că era puțin probabil ca să se joace cu copiii portarului; se gândi că va fi destul timp ca să afle acest lucru.

Trăsura înaintă printre copacii înalți, ale căror ramuri încrucișate formau un fel de boltă deasupra capetelor lor. Cedric nu mai văzuse nimic atât de frumos. Nu știa atunci că Dorincourt era unul dintre castelele cele mai de seamă din Anglia, că parcul era unul dintre cele mai mari, că aleea pe unde trecea nu avea pereche, dar înțelegea că totul este frumos. Îi plăceau razele soarelui care se jucau printre ramurile copacilor înalți și groși, liniștea profundă care înconjura totul. Fu pătruns de o grandoare ciudată la vederea luminișurilor întrezărite printre ramurile groase, luminișuri unde se înălțau alți arbori, unii singuratici și maiestuoși, alții plantați în grup. Ferigile înalte, de un verde-închis, și campanulele ce acopereau solul cât vedeai cu ochii, mișcându-și grațios clopoțeii în vânt, îl încântau. Chiuia de plăcere când zărea câte un iepure, fugind și dispărând în tufișuri, sau stoluri de prepelițe ce-și luau zborul la apropierea lor.

— Este un loc foarte frumos, îi spuse el domnului Havisham, nu am mai văzut ceva asemănător; este mai frumos decât Central Park!

Lungimea drumului îl mira.

— Cât este de la poartă până la castel? întrebă el.

— Cinci-șase kilometri, răspunse avocatul.

— Este ciudat să locuiești așa de departe de poartă.

Încântarea sa nu mai cunoscu margini când zări căprioarele și cerbii, unii culcați pe gazon, alții în picioare, cu frumoasele lor capete întoarse spre alee, de unde se auzea zgomotul roților trăsurii.

— Este un circ în oraș, întrebă el, sau stau aici tot timpul? Ai cui sunt?

— Trăiesc aici, răspunse domnul Havisham, aparțin contelui, bunicului dumitale.

Curând, ajunseră în fața castelului care se înălța în fața lor, în toată splendoarea, cu zidurile cenușii și numeroasele ferestre luminate de ultimele raze ale soarelui. Zidurile aveau turnuri, creneluri și metereze care erau acoperite cu iederă.

În fața scării, se întindeau terasele și peluzele cu flori strălucitoare.

— Este cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată! strigă Cedric, îmbujorat tot. Parcă ar fi palatul unui rege; am văzut ceva asemănător într-o carte cu povești.

Ușa mare se deschise, și îi văzu pe servitori aliniați pe două rânduri. Se întrebă de ce stăteau așa și le admiră livrelele. Nici nu bănuia că se aflau acolo pentru el, cel care într-o zi va moșteni toate aceste splendori – castelul cel mare, asemănător palatului regelui din poveste, parcul magnific, arborii imenși, luminișurile pline de ferigi și campanule, unde se jucau iepurii și căprioarele cu ochii sfioși, ascunse în iarba grasă. Trecuseră doar câteva săptămâni de când stătea cu domnul Hobbs în mijlocul cartofilor și al borcanelor cu piersici, așezat pe un scaun înalt, cu picioarele atârnându-i; cum ar fi putut să-și dea seama de o astfel

de schimbare? În fruntea servitorilor se afla o femeie în vârstă, îmbrăcată cu o rochie neagră, simplă, dar scumpă; avea părul alb și purta bonetă. Când copilul intră în hol avu impresia că aceasta vrea să-i vorbească, și domnul Havisham, care-l ținea de mână, se opri un moment.

— Iată-l pe lordul Fauntleroy, doamnă Mellon! spuse el. Lord Fauntleroy, aceasta este doamna Mellon, menajera castelului.

Cedric îi întinse mâna bucuros.

— Dumneavoastră ne-ați trimis pisica? Vă mulțumesc mult!

Bătrâna se lumină la față și păru la fel de încântată ca nevasta portarului.

— L-aș fi recunoscut imediat pe tânărul lord, îi spuse ea domnului Havisham. Are trăsăturile și manierele căpitanului Errol. Este o zi foarte importantă, domnule.

Cedric se întrebă de ce este o zi importantă și o privi intrigat pe doamna Mellon. Avu impresia că vede lacrimi în ochii ei, dar era evident că nu e supărată. Surâdea.

— Pisica a lăsat aici doi pisoi, spuse ea, îi vom trimite în camera dumneavoastră.

Domnul Havisham îi spuse câteva cuvinte, cu voce joasă.

— În bibliotecă, domnule, îi răspunse doamna Mellon. Trebuie să intre singur.

Câteva minute mai târziu, maiestuosul valet în livrea, care-l condusese pe Cedric până la ușa bibliotecii, o deschise și anunță:

— Lordul Fauntleroy!

Cu toate că nu era decât un valet, părea pătruns de importanța rolului său, conducându-l în cameră pe cel care va ocupa într-o zi locul bătrânului conte și care venea de atât de departe în castelul strămoșilor săi.

Cedric intră în bibliotecă. Era o cameră imensă, splendidă, cu piese de mobilier masive, sculptate, și cu rafturi cu cărți. Mobila era așa de închisă la culoare și draperiile atât de groase, ferestrele așa de înfundate în zidurile late și distanța de la un capăt al camerei la celălalt atât de mare, încât totul părea foarte trist, mai ales că soarele apusese.

O clipă, Cedric crezu că în cameră nu este nimeni, dar imediat zări lângă focul din șemineu un fotoliu mare, în care era așezat cineva, cineva care nu se întoarse să-l privească.

Totuși, nu trecuse neobservat. Pe podea, lângă fotoliu, era culcat un câine, un enorm buldog roșcat, aproape la fel de mare ca un leu, și acest puternic animal se ridică încet și maiestuos, îndreptându-se spre copil.

Dar persoana așezată în fotoliu îl strigă:

— Aici, Dougal!

Totuși, micului lord Fauntleroy nu-i era deloc frică; întotdeauna fusese curajos. Își puse deci mâna pe gâtul câinelui, care-l mirosi, și avansară împreună.

Atunci, contele își înălță capul, și Cedric văzu un bătrân cu părul și sprâncenele complet albe și stufoase, cu nasul acvilin și cu ochii adânci și fioroși. Contele, la rândul lui, văzu un băiețel grațios, îmbrăcat într-un costum de catifea neagră, cu guler de dantelă albă, cu bucle blonde și o față frumoasă și serioasă; ochii prietenoși ai copilului îi întâlniră pe ai lui.

Dacă acest castel semăna cu palatul din povești, trebuie să spunem că lordul Fauntleroy era un Făt-Frumos fermecător, cu toate că el nu știa acest lucru. Un simțământ de mândrie și de triumf umplu sufletul bătrânului conte, văzând frumusețea nepotului său și lipsa de teamă cu care venea spre el, cu mâna pe

gâtul câinelui; îi plăcu să vadă că băieţelului nu-i era teamă nici de el, nici de câine.

Cedric îl privi la fel cum le privise pe nevasta portarului şi pe administratoarea castelului şi se apropie de el.

— Dumneavoastră sunteţi contele? întrebă el. Eu sunt nepotul dumneavoastră şi am venit împreună cu domnul Havisham. Sunt lordul Fauntleroy.

Îi întinse mâna, crezând că era politicos să facă acest lucru, chiar şi cu un conte.

— Sper că vă simţiţi bine, urmă el pe un ton foarte firesc. Sunt fericit să vă văd.

Contele îi strânse mâna, cu o licărire ciudată în privire şi atât de surprins, încât nu ştiu ce să răspundă imediat, surprins de fermecătoarea apariţie, pe care o studie din cap până-n picioare.

— Eşti fericit să mă vezi? întrebă contele.

— Da, răspunse lordul Fauntleroy, foarte fericit.

Lângă fotoliu se afla un scaun pe care băieţelul luă loc. Era un scaun mare, cu spătarul foarte înalt, şi copilul nu ajungea cu picioarele la podea; cu toate acestea, păru să se simtă foarte bine, privind cu luare aminte la augusta sa rudă.

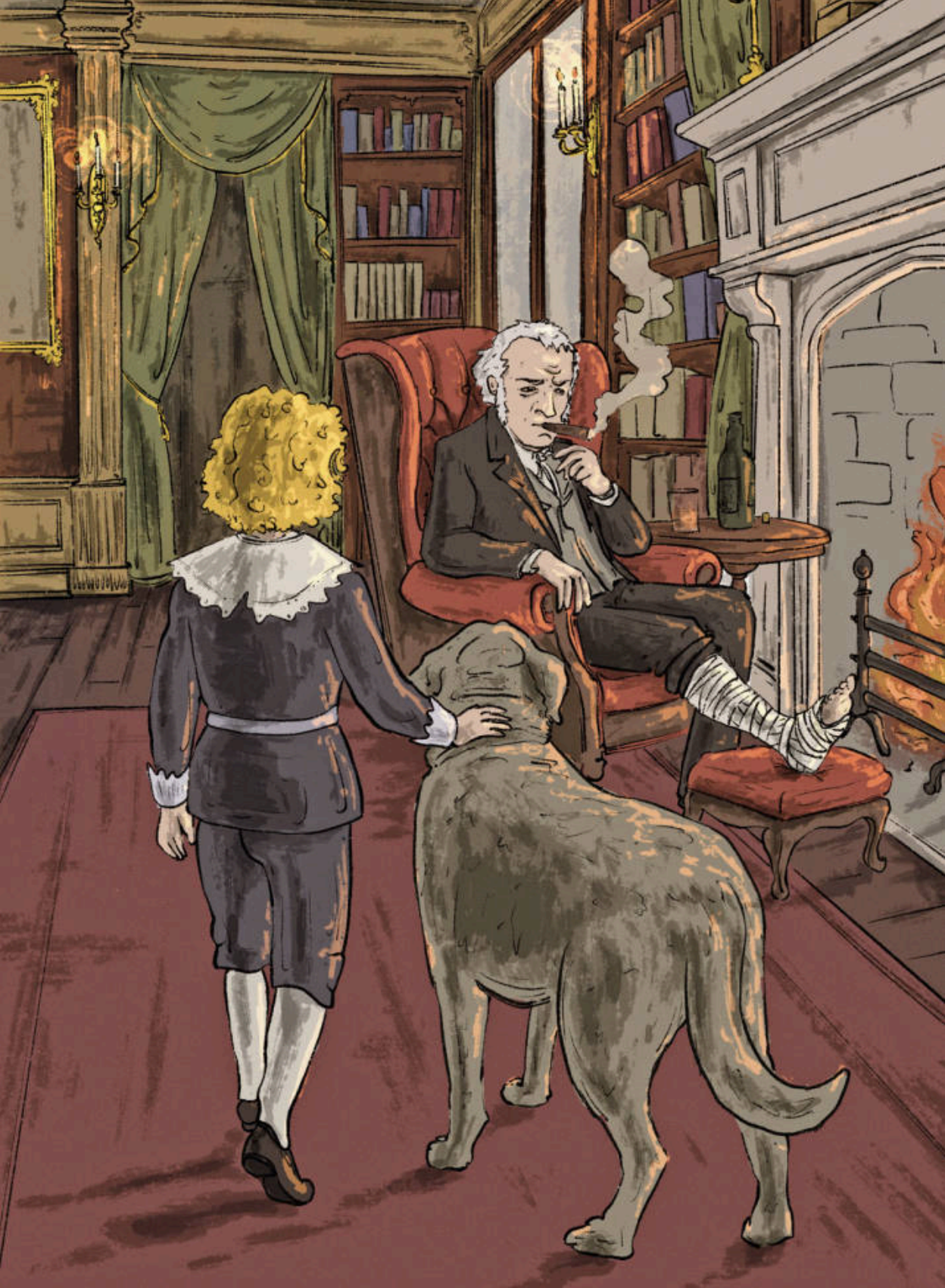
— M-am întrebat mereu cum arătaţi, spuse el. Când stăteam în hamacul de pe puntea vaporului, mă gândeam că poate semănaţi cu tatăl meu.

— Şi îi semăn?

— O, răspunse Cedric, eram foarte mic când a murit şi poate că nu-mi mai aduc aminte de el, dar nu mi se pare că semănaţi.

— Eşti dezamăgit, cred.

— Vai, nu! răspunse Cedric, politicos. Fără îndoială că întotdeauna îţi face plăcere când întâlneşti pe cineva care seamănă

cu tatăl tău, dar pe bunic îl iubești oricum ar arăta. Întotdeauna îți iubești rudele.

Contele se înfundă în fotoliu, cu privirea fixă. Nu se prea putea spune despre el că-și iubește rudele. Își petrecuse vremea certându-se tot timpul cu ele, îi calificase pe toți cu epitete injurioase, îi dăduse afară din casă, și toți îl urau.

— Toți băieții își iubesc bunicii, continuă lord Fauntleroy, mai ales când sunt așa de buni ca dumneavoastră.

O altă sclipire ciudată îi apăru contelui în privire.

— Ah! spuse el. Deci am fost bun cu tine?

— Da, răspunse vesel lordul Fauntleroy, vă sunt recunoscător pentru Bridget, pentru vânzătoarea de mere, pentru Dick.

— Bridget! Dick! Vânzătoarea de mere!

— Da, cei pentru care mi-ați trimis bani, bani pe care i-ați spus domnului Havisham să mi-i dea dacă am nevoie.

— Ah! Înțeleg! Banii pe care i-ai cheltuit cum ai vrut. Ce-ai cumpărat cu ei? Mi-ar face plăcere să știu.

Sprâncenele i se ridicară, și privirea de linx se opri asupra copilului, curios să afle la ce folosiseră cadourile lui.

— Ah! spuse lordul Fauntleroy. Poate că nu știți cine sunt Bridget, Dick și vânzătoarea de mere? Am uitat că locuiți la așa mare distanță, și, cum Michael a fost bolnav…

— Cine este Michael? întrebă contele.

— Michael este bărbatul lui Bridget, și aveau mare nevoie de bani. Când un bărbat este bolnav, nu poate munci și are zece copii, vă dați seama ce greu este, iar Michael a fost întotdeauna un om cumpătat. Bridget venea să plângă la noi, și în seara când domnul Havisham era acolo, ea plângea la bucătărie, pentru că nu mai aveau nimic de mâncare și nu puteau să-și plătească chiria. Atunci m-am dus la ea, și domnul Havisham a trimis

după mine și mi-a spus că i-ați dat bani pentru mine. Am fugit din nou la bucătărie pentru a-i da lui Bridget, căreia nu-i venea să-și creadă ochilor, și totul s-a rezolvat. De aceea vă sunt recunoscător.

— Aha, spuse contele cu vocea sa profundă, acesta este unul dintre lucrurile pe care le-ai făcut. Și ce altceva s-a mai întâmplat?

Dougal se așezase lângă fotoliu, în același timp cu Cedric, și acum îl privea ca și cum ar fi fost interesat de conversație.

Dougal era un câine foarte demn și serios pentru a lua lucrurile cu ușurință. Bătrânul conte, care-l cunoștea bine, îl observa cu luare-aminte. Câinele nu era obișnuit să se împrietenească repede, și bătrânul conte era mirat să-l vadă stând liniștit când copilul îl mângâie. Și chiar atunci, după ce-l examinase îndelung pe băiețel, Dougal își lipi capul masiv de piciorul băiatului. Cedric îl mângâia încontinuu pe noul său prieten.

— A, da! Apoi a fost Dick, sunt sigur că l-ați iubi, este un băiat de treabă. Niciodată n-ar bate un băiat mai mic decât el. Lustruiește foarte bine botinele și le face foarte lucitoare. Este lustragiu.

— Aha! Și este o cunoștință de-ale tale?

— Este unul dintre vechii mei prieteni, dar nu la fel ca domnul Hobbs. Mi-a adus un cadou la plecare.

Își duse mâna la buzunar și scoase un obiect roșu, împăturit cu grijă, pe care-l desfăcu, cu un aer de mândrie afectuoasă. Era batista cu potcoave și capete de cal.

— Iată ce mi-a dat, continuă băiatul, și-am s-o păstrez mereu! Se poate pune la gât sau ține în buzunar. A cumpărat-o cu primii bani câștigați, după ce și-a cumpărat perii noi. Este o amintire. Am pus să fie gravat pe ceasul domnului Hobbs: „Când te uiți la el, să-ți aduci aminte de mine!" Eu, privind batista, îmi voi aduce aminte de Dick.

Ar fi greu de descris ce gândea contele Dorincourt. Deoarece văzuse multe în lume, nu se mira de obicei de nimic, dar acum se afla în fața a ceva nou care aproape că-l făcea să i se taie respirația. Niciodată nu iubise copiii, fiind prea preocupat de propriile plăceri pentru a le consacra din timpul lui liber. Nu se interesase nici de băieții lui pe când fuseseră copii, cu toate că-și amintea că tatăl lui Cedric era un adolescent frumos, care plesnea de sănătate. În egoismul lui, nu cunoscuse bucuria de-a descoperi la alții calitățile ce-i lipseau și nu știa ce comori de afecțiune pot fi găsite la un copil, câtă inocență era în gesturile lui simple și generoase. Pentru el, un băiețel era un mic animal, egoist, gurmand și zgomotos când nu era ținut în frâu; cei doi fii mai mari nu pricinuiseră preceptorilor lor decât necazuri și dificultăți, iar cel de-al treilea, chiar dacă nu primise reclamații în ceea ce-l privea, nici nu conta. Niciodată nu-i trecuse prin minte c-ar putea să-și iubească nepotul, și dacă trimisese după Cedric, o făcuse doar din mândrie. Băiatul destinat să-l înlocuiască în viitor nu trebuie să-i facă numele de rușine, și dacă ar fi fost crescut în America, n-ar fi devenit decât un grosolan. Nu simțea nicio afecțiune pentru copil; singura lui speranță era să fie un om plăcut și cu o suficientă doză de inteligență. Fusese atât de decepționat de comportarea celor doi fii mai mari și atât de furios de căsătoria celui mai mic, încât nu se aștepta la nimic bun din această căsnicie. Când valetul îl anunțase pe lordul Fauntleroy, aproape nu

îndrăznise să ridice privirea, îngrijorat de ce va vedea. De aceea ceruse ca băiatul să nu fie însoțit, mândria lui neadmițând niciun martor la dezamăgirea sa. Atunci când băiețelul înaintă spre el plin de grație și foarte firesc, cu mâna pe gâtul câinelui, inima lui împietrită și trufașă tresări; nici în clipele cele mai pline de speranță nu visase la ceva așa minunat! Părea prea frumos să fie adevărat; acesta era deci copilul pe care îi era teamă să-l întâlnească, fiul femeii detestate; acest încântător copil curajos!

Luat prin surprindere, bătrânul lord fu descumpănit.

După ce începu să discute cu el, mirarea îi crescu, obișnuindu-se să-i știe pe ceilalți temându-se de el; se aștepta să-și vadă nepotul speriat și timid, dar Cedric nu se speriase de conte, așa cum nu-i fusese teamă nici de câine.

Inocența lui afectuoasă nu vedea motiv pentru care să-i fie teamă, și bătrânul conte își dădu seama de la început că Cedric vede în el un prieten și că-l trata ca atare. Era evident că băiețelul care vorbea așa de frumos, așezat pe acest scaun înalt, nu aștepta din partea lordului decât sentimente afectuoase, sigur fiind că și el e fericit să-l vadă. Oricât de aspru, dur și rece era, contele simți o plăcere necunoscută în fața acestei încrederi. Nu era deloc dezagreabil să întâlnească pe cineva care să nu se îndepărteze de el, care să nu-și dea seama de partea urâtă a caracterului său, cineva care să-l privească atât de încrezător și fără sfială, chiar dacă acest cineva nu era decât un băiețel în costum de catifea neagră.

Bătrânul conte își rezemă capul de speteaza fotoliului și, cu o privire ciudată, conduse conversația în așa fel încât să afle cât mai multe despre nepotul său atât de dispus să-i răspundă la întrebări. Cedric îi vorbea despre Dick și Jack, despre vânzătoarea de mere, despre domnul Hobbs; descrise manifestația ce avusese loc după alegeri, cu steaguri, torțe și rachete. Povesti despre

4 iulie și despre Revoluție[1], și era foarte entuziasmat, când, deodată, își aduse aminte de ceva și se opri.

— Ce este? întrebă bunicul. De ce nu continui?

Lordul Fauntleroy se agita pe scaun ca și când nu se simțea prea bine, și se vedea că era frământat de un gând care nu-i dădea pace.

— Mă gândesc că poate nu vă face plăcere că un membru al familiei dumneavoastră a luat parte la război. Am uitat că sunteți englez.

— Poți continua; niciun membru al familiei mele nu a luat parte, dar nu uita că și tu ești englez.

— O, nu, răspunse repede Cedric. Eu sunt american.

— Ești englez, spuse contele, cu aerul său încruntat. Tatăl tău era englez.

Dacă răspunsul îl amuză pe conte, în schimb nu-l amuză deloc pe Cedric; niciodată copilul nu privise lucrurile din acest punct de vedere și se simți roșind până în creștet.

— M-am născut în America, spuse el, și dacă te-ai născut în America, ești american. Vă cer scuze, spuse el, plin de tact și politicos, vă cer scuze că vă contrazic, dar domnul Hobbs mi-a spus că în cazul unui război, eu voi fi… eu voi fi american.

Contele scoase un hohot de râs scurt și dezagreabil, dar tot râs era.

— Aha! spuse el. Ai rămâne american?

Ura America și pe americani, dar seriozitatea și interesul acestui mic patriot îl amuzau și se gândea că un american atât de bun va deveni cu timpul un englez la fel de bun.

---

[1] Este vorba despre Revoluția Americană (1765–1783), conflict care a dus, în cele din urmă, la declararea independenței coloniilor și la unirea lor într-un singur stat, anume Statele Unite ale Americii (n. red.).

Nu avură timp să intre în amănunte despre revoluție – chiar și Cedric se simțea puțin jenat –, căci se anunță cina.

Cedric coborî de pe scaun și se îndreptă spre nobila sa rudă. Privi spre piciorul bolnav.

— Îmi permiteți să vă ajut? întrebă el, respectuos. Puteți să vă sprijiniți de mine. Când domnul Hobbs a fost rănit de un butoi cu mere care alunecase, s-a sprijinit de mine.

Valetul fu cât pe-aci să-și piardă reputația și demnitatea, deoarece surâse. Era un valet aristocratic, nu servise decât în cele mai mari familii de nobili și nu surâsese în viața lui. Ar fi coborât în rândul servitorilor vulgari dacă ar fi surâs. Totuși, de data aceasta, fu cât pe ce, dar se salvă, fixându-și privirea pe un tablou oribil ce se afla deasupra capului contelui.

Bătrânul conte își examină încă o dată nepotul din cap până în picioare.

— Crezi că ai să poți? îl întrebă el, pe un ton ursuz.

— Așa cred, răspunse Cedric. Sunt puternic, știți că am șapte ani. Puteți să vă sprijiniți de-o parte în baston, iar de cealaltă, de mine. Dick pretindea că am niște mușchi foarte dezvoltați pentru vârsta mea.

Își strânse pumnul și-și aduse brațul la înălțimea umărului, pentru ca bunicul să-i vadă mușchii lăudați de Dick, cu un aer atât de grav și de serios, încât valetul trebui să-și fixeze și mai puternic privirea pe acel oribil tablou.

— Bine, se învoi contele, să încercăm!

Cedric îi dădu bastonul și-l ajută să se ridice. De obicei, îl ajuta valetul, pe care-l bruftuluia dacă se întâmpla să-l chinuiască podagra. Contele nu era chiar un model de politețe, și valeții săi tremurau adesea în preajma sa.

În seara aceea, nu se auziră înjurăturile, cu toate că îl durea piciorul. Contele vru să încerce această experiență și se ridică încet, sprijinindu-se cu mâna de umărul întins cu atâta curaj. Lordul Fauntleroy făcu un pas înainte, uitându-se mereu la piciorul bolnav.

— Sprijiniți-vă de mine! îi spuse băiatul, pe un ton încrezător. Am să merg foarte încet.

Dacă bătrânul conte ar fi fost ajutat de valet, s-ar fi sprijinit mai puțin pe baston și mai mult pe el. Dar totuși dorea să-și facă nepotul să simtă că nu e ușor. După câțiva pași, fața băiețelului devenise roșie toată, inima îi bătea puternic, dar se încordă, gândindu-se la ce spusese Dick despre mușchii lui.

— Nu vă fie teamă să vă sprijiniți de mine, spuse el, gâfâind. Pot… foarte bine… dacă… nu-i prea departe.

Nu era departe, dar distanța până la jilțul din capul mesei i se păru lui Cedric enormă. Mâna care i se sprijinea pe umăr devenea din ce în ce mai grea, cu fiecare pas, fața îi ardea, răsufla din greu, dar gândul că putea să scape de povară nici nu-i trecea prin minte; își încordă mușchii, ținu capul sus și-l încurajă pe conte să înainteze încet.

— Vă doare mai tare când stați în picioare? Faceți băi cu apă caldă și muștar? Domnul Hobbs își punea piciorul în apă caldă. Se spune că arnica este foarte bună în aceste cazuri.

Câinele îi urma încet, și valetul mergea în spatele câinelui. Era uimit de efortul și de voința copilului, și uitătura contelui nu era mai puțin mirată, privind fața roșie ca un rac a lui Cedric.

Când intrară în sufragerie, Cedric remarcă o cameră imensă și impozantă, iar lacheul care se afla în picioare în spatele jilțului din capul mesei îl privea mirat.

Ajunseră în sfârșit la jilț, și contele luă loc. Cedric scoase din buzunar batista de la Dick și-și șterse fruntea.

— Este foarte cald în seara asta, spuse el. Probabil că aveți nevoie de foc din cauza piciorului, dar mie mi se pare foarte cald.

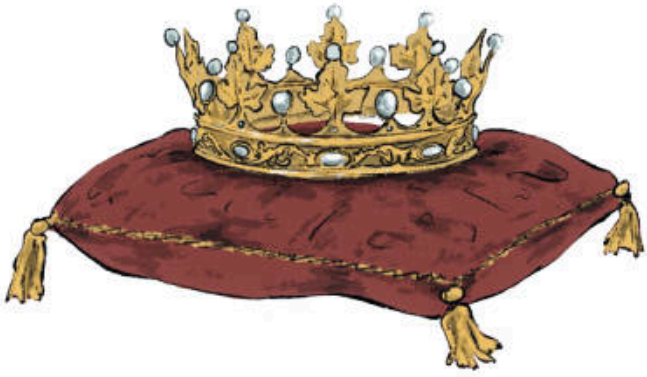
Din delicatețe pentru bunicul său, nu voia să spună că focul nu-și avea rostul.

— Ai avut mult de muncit, nu glumă, admise contele.

— A, nu, răspunse lordul Fauntleroy, mi-a fost doar puțin cald. Mi se întâmplă, adăugă el și continuă să-și șteargă părul cu batista roșie.

Scaunul lui se afla la celălalt capăt al mesei, în fața bunicului. Era un scaun cu brațe mult prea mari pentru el. Toate lucrurile care-l înconjurau, camerele imense cu tavanele înalte, mobila masivă, valetul solid, câinele mare, chiar și contele, aveau proporții menite să îl facă să simtă cât e el de mic. Dar acest lucru nu-l neliniștea, totuși, nu se crezuse niciodată un personaj important; nu avea decât să se acomodeze cu circumstanțele, în aparență intimidante.

Niciodată nu păruse mai mic decât în acel moment, în scaunul imens, la capătul mesei. În ciuda existenței sale retrase, contele ținea la etichetă. Îi plăcea să cineze cu mare pompă. Cedric abia îl zărea printre argintăria și cristalele care-i luau ochii. Un străin ar fi surâs, observând acest tablou: sala splendidă, servitorii în livrele, luminile strălucitoare, argintăria și cristalele, bătrânul ursuz la un capăt al mesei și băiețelul la celălalt. Cina era pentru bătrânul conte un lucru foarte important, dar și mai serios pentru bucătar, dacă nu-i plăcea stăpânului. Astăzi se părea că pofta de mâncare era mai bună, poate pentru că bătrânul conte avea și altceva de care să se ocupe în afară de gustul antreurilor sau a compoziției sosurilor. Nepotul său îl punea pe gânduri,

și-l privea țintă, obligându-l pe Cedric să vorbească. Niciodată nu crezuse că-l va interesa conversația unui copil, dar lordul Fauntleroy îl intriga și-l amuza, gândindu-se la cum se sprijinise de umărul copilului pentru a se asigura până unde va merge curajul său și forța de caracter. Era foarte mulțumit că acesta nu dăduse înapoi și nici nu renunțase.

— Nu purtați întotdeauna coroana? întrebă Cedric, respectuos.

— Nu, răspunse contele, cu surâsul său sardonic, nu-mi stă bine.

— Domnul Hobbs spunea că o purtați întotdeauna, dar gândindu-mă mai bine, credea că o scoateți câteodată pentru a vă pune pălăria.

— Da, răspunse contele, o scot câteodată.

Și unul dintre valeți, cuprins deodată de-o tuse, trebui să se întoarcă un moment.

Cedric termină primul; se lăsă pe spătarul scaunului și privi în jurul lui.

— Trebuie să fiți foarte mândru de casa dumneavoastră, spuse el, este foarte frumoasă. Nu am văzut niciodată ceva asemănător, dar este adevărat că nu am decât șapte ani și că nu știu prea multe lucruri.

— Și crezi că ar trebui să fiu mândru? întrebă contele.

— Cred că oricine ar fi mândru, răspunse lordul Fauntleroy. Eu aș fi mândru dacă ar fi a mea. Totul este atât de frumos, parcul și arborii, și frunzele care foșnesc în vânt! Se opri un moment și-i aruncă bunicului o privire gânditoare, apoi: Este o casă foarte mare pentru două persoane, nu-i așa?

— Cam așa. Ți se pare că este prea mare?

Micul lord ezită un moment.

— Mă gândeam, răspunse el, că, dacă este locuită de două persoane care nu se înțeleg, acestea s-ar simți adesea foarte izolate.

— Crezi că voi fi un tovarăș plăcut? întrebă contele.

— Da, răspunse Cedric, așa cred. Domnul Hobbs și cu mine eram foarte buni prieteni; ba chiar era cel mai bun prieten al meu, după Scumpa.

Contele se încruntă.

— Cine este Scumpa?

— Este mama mea, spuse lordul Fauntleroy, cu o voce înceată și puțin răgușită.

Poate că era obosit, căci ora culcării se apropia; poate că, după surescitarea ultimelor zile, oboseala era de înțeles și-l făcea să se simtă izolat, gândindu-se că în noaptea aceea nu va dormi acasă, sub „ochii celei mai bune prietene". Căci copilul și tânăra mamă fuseseră întotdeauna „cei mai buni prieteni", și gândul îi zbură la ea, și cu cât se gândea mai mult, cu atât mai puțin dorea să mai vorbească; până la sfârșitul mesei, contele observă o umbră pe fața lui. Cedric totuși se stăpânea cu mult curaj, și când se întoarseră în bibliotecă, cu toate că valetul îl ajuta pe stăpânul său de-o parte, mâna contelui se sprijini din nou pe umărul nepotului, de data aceasta, nu cu toată greutatea. Când valetul părăsi camera, Cedric se așeză pe covor, alături de Dougal. Rămase

tăcut câteva minute, cu ochii fixați asupra focului, mângâind urechile câinelui.

Contele îl observa, ochii copilului deveniseră triști și gânditori, și suspina din când în când. Bătrânul conte stătea nemișcat, privind copilul.

— Fauntleroy, la ce te gândești?

Fauntleroy ridică privirea și-l privi pe bunic, forțându-se să surâdă.

— Mă gândeam la Scumpa, spuse el, dar mai bine aș face să mă ridic, să mă plimb puțin.

Se ridică și, cu mâinile în buzunare, începu să se plimbe prin cameră. Ochii aveau o strălucire ciudată, buzele îi erau strânse, dar pasul îi era ferm și capul drept. Dougal se ridică leneș, privindu-l, și, apropiindu-se, prinse să-l urmeze neliniștit. Fauntleroy își scoase o mână din buzunar și și-o puse pe capul câinelui.

— Este un animal bun, spuse el, și vom fi prieteni. Înțelege ce simt.

— Și ce simți? întrebă contele.

Lupta băiețelului împotriva primei sale nostalgii îl impresionă pe bătrân, dar și eforturile pentru a o învinge îi plăcură în aceeași măsură: acest curaj copilăresc era pe gustul său.

— Vino aici! îi spuse.

Fauntleroy se apropie.

— Este prima oară când sunt departe de casă, spuse el, cu o privire tulbure, și am o senzație ciudată că trebuie să petrec toată noaptea la altcineva, în loc să fiu acasă. Dar Scumpa nu este departe… mi-a spus să-mi aduc aminte… și apoi… pot să privesc portretul pe care mi l-a dat.

Și scoase din buzunar o cutiuță de catifea violet.

— Trebuie doar să apeși pe buton și se deschide. Ea este acolo, înăuntru!

Cedric se apropie de fotoliul contelui și se sprijini de brațul bătrânului cu atâta încredere, ca și cum ar fi făcut asta dintotdeauna.

— Iat-o! spuse el, deschizând cutiuța și, ridicând ochii, îl privi pe bunic, surâzând.

Contele se încruntă; nu avea niciun chef să vadă portretul, dar tot îl privi și, zărind o față frumoasă și tânără, foarte asemănătoare cu a copilului sprijinit de brațul său, tresări.

— O iubești mult? întrebă el.

— Da, răspunse lordul Fauntleroy, simplu și foarte convins. Domnul Hobbs era prietenul meu, la fel și Dick, Bridget, Mary și Michael; dar Scumpa este prietena mea intimă și ne spunem totul. Tata mi-a lăsat-o în grijă, și când voi fi mare, voi munci și voi câștiga bani pentru ea.

— Și ce ai de gând să faci? întrebă bunicul.

Tânărul lord se lăsă să alunece pe covor, în fața șemineului, și se așeză cu portretul în mână. Păru să se gândească bine înainte de a răspunde:

— Mă gândeam că voi avea un magazin împreună cu domnul Hobbs, dar mai mult mi-ar plăcea să fiu președinte.

— Te vom trimite la Camera Lorzilor, îi spuse bătrânul conte.

— Bine, răspunse lordul Fauntleroy, dacă este o afacere bună și dacă nu voi reuși să fiu președinte, mi-ar plăcea! Câteodată, meseria de băcan este plictisitoare.

Părea să se gândească la ce i-ar fi mai bine să facă, căci rămase nemișcat, privind focul.

Și contele tăcu. Îl privea, și gânduri ciudate și noi îi treceau prin minte. Dougal se întinsese cât era de lung, adormind cu capul enorm pe labe. Urmă o lungă tăcere.

După o jumătate de oră, fu anunțat domnul Havisham. Camera era cufundată în liniște. La intrarea avocatului, bătrânul conte întoarse puțin capul și-i făcu semn cu mâna ca pentru a-l avertiza, dar acest gest păru involuntar.

Dougal dormea cu capul sprijinit pe labe, alături de lordul Fauntleroy, care adormise la rându-i.

Micul lord Fauntleroy spune povestea lui Cedric, un băiețel american de la sfârșitul secolului al XIX-lea fără prea multe posibilități, care descoperă că este singurul moștenitor al unui bogat conte englez, care trăiește în Anglia. În noua lui țară, viața băiatului se schimbă radical, căci bunicul său își dorește ca el să aibă parte de o educație aleasă și să devină aristocrat. Deși inițial este acceptat cu greu, spontaneitatea, sinceritatea și puritatea sufletească ale lui Cedric reușesc să înduplece caracterul orgolios al bătrânului conte.

Apărut pentru prima oară în 1886, romanul le oferă cititorilor de toate vârstele nu numai o lectură agreabilă și curgătoare, dar și un înduioșător îndreptar de morală.

ÎN ACEEAȘI COLECȚIE:

9+
ISBN: 978-630-361-491-5
9 786303 614915
www.edituracorint.ro